

TEHNTICA

1

Luč na stopnišču je ugasnila in Daniel se je v popolni temi znašel pred stanovanjskimi vrati v četrtem nadstropju. Glasba, ki je bučala iz stanovanja, je v pustem hodniku brez oken zvenela trdo in nespremenljivo. Daniel je ponovno prižgal luč; skloniti se je moral precej naprej, da je dosegel stikalo. Napis na vratih, v katerega je pred tem strmela Daniel, se je ponovno pojavil in še vedno je na njem pisalo, *Gerd & Elfriede Kaiser*.

Daniel je nekaj časa kar stal in poslušal, kako se je glasba stopnjevala v naslednji epileptični vrhunec – nato pa je dovolil svojim nogam, da so se obrnile, in odšel dol po stopnicah, nazaj v stanovanje.

- In?

- Rekel sem jim, je rekel Daniel.

Globoko se je sklonil in si sezul čevlje. Njegova žena je takoj odšla v spalnico.

- Niti za odtenek tišje ni, je zaklicala od tam.

- Kaj?

Daniel si je slekel obleke, ki jih je navlekel prek pižame.

Rita se je vrnila iz spalnice.

- Niti najmanjše razlike ni, je rekla.

- Več od tega, da jim rečem, ne morem narediti.

- In kaj natančno si jim rekel?

- Naj utišajo glasbo, je rekel. Ker tukaj živijo ljudje, ki bi radi spali.

- In?

- Torej moški, ki je odprl, je samo pokimal in spet zaprl vrata. Ampak ne neprijazno. Vsaj ni bilo videti tako, kakor da bi me hotel zafrkavati ali ignorirati ali kaj takšnega ... Mogoče bi pa rad samo do konca poslušal to pesem.

- Pol dveh je!

- Ja, saj vem.

- Poleg tega pa sploh ne poslušam nobenih pesmi, je rekla, to je nekakšen usrani brezkončni tehno.

- Ah, verjetno se samo nama tukaj spodaj tako zdi, je rekel Daniel

Spraševal se je, ali je zardel. Obraz je bil vroč. Poskušal se je s pogledom izogniti Riti.

- Veš kaj? je rekla. Tale tam zgoraj se en drek briga za to, kar si mu rekel!

- Že mogoče, naredil sem, kar sem mogel, je rekel in odšel mimo Rite v kopalnico. Umil si je roke in si na lica pljusnil nekoliko mrzle vode. Nato je moral spet pomisliti na napis na vratih in na imena, ki so bila napisana na njem, še zdaj, ko je že dolgo ležal v postelji in poskušal pozabiti na glasbo, ki je tičala v stenah.

2

V nabiralniku je našel pismo, v katerem je pisalo nekaj o času – ta beseda je z velikimi črkami nekajkrat zasijala iz besedila. Šlo je za reklamo za neko novo zavarovalnico. Le s težavo je lahko bral, saj je bilo na stopnišču temno, njegov vid pa se je v zadnjih mesecih spet poslabšal. Ni še našel časa, da bi si priskrbel nova očala. Poleg tega ga je mučila nespečnost, ki je vse skupaj še poslabšala.

Reklamno sporočilo je neodločno vrtel po rokah, nato pa ga je odložil na kupček brezplačnih brošur, ki so bile namenjene v smeti.

Zaklenil je poštni nabiralnik, spravil ključ v žep in se skozi zadnja vrata odpravil na dvorišče. Pričakala ga je žarka sončna svetloba. Oči si je zastrl z roko.

Sprva se mu je to, kar je stalo poleg smetnjakov, zdelo velika ura, eden izmed tistih starodavnih primerkov, ki jih najdeš v podeželskih hišah plemičev in v trebuhu katerih lahko opazuješ melanholična nihala in zobce, kako se gibljejo v taktu skrivnostne žalostinke.

Stopil je bliže. Majhna kovinska škatla je ždela nad urinim obrazom, na škatli so bili stilizirani kovanci in pod njimi številke 2, 1 in 50. Tehnica je imela kovinsko ploskev, na katero si stopil, na kateri sta bila stilizirana odtisa dveh bosih nog. Nekdo se je očitno hotel znebiti te pošastne zadeve. Po drugi strani, je pomislil Daniel, pa tukaj sploh ne odvažajo kosovnega odpada.

Daniel je previdno stopil z eno nogo na ploskev tehnice in se zazibal. Nič se ni zgodilo. Poskusil je z večjo silo in videl, da se je mali kazalček malo zatresel. Mehanika za kovance je očitno še delovala, tehnica ni bila pokvarjena. Z roko je, ne da bi razmišljal, poromal v hlačni žep, da bi poiskal drobiž, nato pa je zmajal z glavo zaradi tako neumne zamisli. Saj je imel vendar doma v kopalnici tehnico, elektronsko celo. Poleg tega je Daniel povsem natančno vedel, koliko tehta.

Odtrgal se je od tehnice in odšel do avta. Šele ko je že zaprl avtomobilska vrata in mu je skozi dlan spolzel ostri rob varnostnega pasu, je opazil, da je vzel s seboj vso pošto, ne da bi vrgel brošure in reklamna pisma v smeti. To ga je razjezilo, tako da je odvečne stvari odložil na sovoznikov sedež.

Neumna tehnica, je pomislil, ko je počasi vzvratno vozil iz ozkega uvoza.

Ko je prispel v pisarno, je najprej vrgel pismo zavarovalnice in drugo reklamno navlako v smeti, vse skupaj je trdo potisnil globoko v koš in poklical ženo, ki je bila doma. Oglasila se je šele po šestem zvonjenju, bila je zadihana. V ozadju je slišal glasbo z radia, torej je bila verjetno v sobi, kjer je stereo naprava, toda zakaj je bila tako zadihana?

Lahko bi jo povprašal, a je ni. Pojasnil ji je, kaj je pravkar videl na dvorišču. Najprej ni razumela, kaj hoče od nje, nato pa ga je vprašala, zakaj jo zaradi tega kliče.

- Ah, kar tako, je rekel Daniel.

- Prav.

Globoko je izdihnila.

- Mi lahko nekaj izdaš?, je rekel. Le kateri idiot bi kaj takšnega postavil na vrt?

- Kaj? Pojma nimam, je rekla.

- Ogromno prostora zavzema, je rekel Daniel, komaj prideš do koles.

- Kako velika pa je? je vprašala.

- No, nekako ogromna ...

Daniel je sede naredil krčevit plavalni gib, da bi nakazal izredno velikost te neobičajne ostaline.

- Kaj se pravi ogromna? Kot kakšen trampolin?

- Ne, ne, ne tako ... Torej največ toliko kot, kot ...

Iskal je ustrezno primerjavo, toda ko je opazil, da se je njegova žena na drugi strani odkašljala, je rekel pač tisto, ker mu je prišlo na misel.

- Kot kakšen otrok. Največ toliko kot otrok.

- To pa vendar ni ogromno, je rekla njegova žena. Mogoče si bom zadevo pozneje ogledala.

- Ne! Ne hodi dol, je zaklical Daniel.

Njegova žena je nekaj časa molčala. Opazil je, da se z obema rokama oklepa slušalke.

- Je že v redu, je naposled rekla. Kaj pa je? Si si tehnico morda izmislil? Je to spet ena izmed tvojih zgodbic, ki naj bi mi nekaj povedala? Če si to –

- Ne, ne, je rekel Daniel, mislil sem le, da je morda tuja lastnina.

- Že dobro, slišati si, kot da si pod stresom. Reši kakšno križanko.

- Prav, bom, je rekel in odložil.

Danielovi hčerki Leni je pravzaprav ime Elena, ali tudi Helena, z nenaglašenim H, v njenem rojstnem in krstnem listu sta zapisani obe različici. Daniel in Rita sta jo posvojila. Prihajala je iz Mehike, vendar je svoje poreklo že v veliki meri opustila. Prav dobro se je še spominjala svojega maternega jezika, vendar le, če si jo ogovoril po špansko, česar praktično nihče nikdar ni počel, kvečjemu kakšen človek na televiziji. Naključje je hotelo, da je nekoliko podobna Riti. Daniel je včasih premišljeval o Leninih bioloških starših. Ne da bi s tem hotel izraziti kaj določenega, si jih je vedno predstavljal, kako stojita ob veliki reki.

Rito je spoznal v službi, toda kmalu za tem je ona pustila službo. Študirala je arhitekturo, zdaj pa se je hotela poskusiti kot oblikovalka. Že kmalu je dobila majhno nagrado za svoje prve osnutke, drugo mesto je osvojila. Priznanje je en večer viselo na steni in sedela ste pred njim in ga opazovala, medtem ko je v sobi tiktakala ura. Naslednjega dne je priznanje izginilo.

Kmalu za tem sta se prvič pogovarjala o misteriju posvojitve.

Ker se je le s težavo ves čas osredotočal, se je Daniel spominjal nekdanjih časov, spomnil se je tehtnice, ki je stala na dvorišču in čakala – ne, seveda ni čakala nanj, kako neumna misel.

Ob tem, ko je preučeval načrt, ki je prikazoval srhljivo prosojen temelj neke bolnišnice, je očitno napačen izračun opazil šele ob tretjem preverjanju. O tem se je pogovarjal s kolegom, ki mu je vzel načrt iz rok in molče preverjal črto za črto, medtem ko je Daniel nekoristno stal poleg njega in se zibal na podplatih.

Vprašal je, ali bi bilo narobe, če bi danes odšel domov nekoliko prej. Kolegova dolga brada je oplazila gradbeni načrt, nato je dvignil pogled in prikimal.

- Seveda ne bi bilo narobe, je rekel.

4

Ko se je Daniel naslednjega dne hotel odpraviti v službo, je na vrtu zagledal lastnika hiše, gospoda Greitha. Greith je nosil majico, na kateri je bila abstraktna vodna površina in rjav grič nekega otoka. Na otoku je stala ena sama palma, ki je bila na tem, da izgubi ravnotežje. Nekoliko vstran je stal gospod Gruber, najemnik iz četrtega nadstropja.

- Daniel! je zaklical Greith. Si že videl našega dinozavra tukaj? Vsi smo ga že zajahali.

Kvišku je podržal listek, na katerem je bil seznam števil. Daniel je lahko prepoznal le številko na vrhu: 92. Pomežiknil je in ob tem pomislil na svoje vse bolj pešajoče oči, ko mu je nekdo podržal kovanec pred oči, da se je zdrznil.

Greith se je zasmel, ker je prestrašil Daniela.

- Vse je v redu, je rekel Greith. Saj nisi prvi. Kajne?

Gruber se je zasmel v potrditev in pokazal na svoje čevlje, kot da bi bilo to smiselno dopolnilo.

- Saj vem, koliko tehtam, je rekel Daniel.

- Toda bolj zabavno je, če se tehtaš pred očmi celotne soseske.

Greith ga je potrepljal po rami. Pokazal je na vrsto balkonov, ki so resno zrli na tri moške na vrtu. Na enem izmed balkonov je stal otroški teleskop, katerega cev je bila zvitá pod ostrim kotom, kot da bi ji kdo zavil vrat. Lahen vetrc je zavel prek moških, in tako je Daniel vzel kovanec in ga vstavil v režo. Jezilo ga je. Nato je za sekundo stopil na tehtnico, le s polovico teže, kazalec je divje poskakoval sem ter tja, in preden se je ustavil, je Daniel že stopil dol s tehtnice in se napotil proti avtu. Srce mu je razbijalo.

- Hej, je za njim zaklical Greith.

Gruber je zarezgetal od smeha.

Daniel se je obrnil. Greith je s kazalcem pokazal proti njemu in nato na tehtnico. Daniel je odmahnil z roko, čeprav bi ga moška prav dobro slišala, če bi kaj rekel, potrkal je na svojo zapestno uro in sedel v avto.

Vedel je, kako težko je priti skozi uvoz. Čeprav je bil prepričan, da ga ona dva ne opazujeta, je najprej zapeljal veliko preblizu hiše stene, moral je zapeljati spet nekoliko naprej in

poskusiti znova. Gotovo je to zaradi utrujenosti, je pomislil. Stene so bile spet pol noči polne glasbe, ki se ji je zmešalo, in tokrat sploh ni šel gor, čeprav ga je Rita večkrat prosila. Preden je zavil okrog vogala, je kradoma še enkrat pogledal nazaj. Moška se sploh nista zmenila zanj. Greith je slovesno bral seznam.

5

Njegova žena je spet prišla zadihana na telefon in je morala, preden je lahko začela govoriti, najprej globoko zajeti sapo.

- Ja? Kaj?

Daniel je popolnoma pozabil, zakaj jo je poklical. Zato je rekel:

- Si *po tistem* še kaj spala?

- Ne. Ti?

- Ja. Malo.

- Blagor tebi.

- Jezna si name, kajne? Ker tokrat nisem šel gor?

Molčala je.

- Saj sem še sam jezen nase, je rekel, ampak bil sem tako utrujen ... in da bi se spet oblekel in hodil gor in tam tečnaril –

- Saj se ti sploh ne bi bilo treba obleči, ga je popravila. Za takšne stvari imamo kopalne plašče.

- Jaz ne. Jaz tega ne počnem.

- Ti tega ne počneš, je ponovila. Ja, sem opazila.

- Ne, ne mislim tega, je rekel. Ne oblečem si kopalnega plašča čez pižamo, da bi šel takšen gor in pozvonil pri ne vem katerih vratih.

- To niso *nevemkatera* vrata, je razdraženo rekla njegova žena.

- Si zdaj jezna? je vprašal.

- Ah ... vprašaj me raje pozneje.

- Sem si kar mislil, je rekel Daniel in vstal s stola. Vedno si tako odrezava.

- Sem res?

- Ja, tudi zdajle.

- Aha.

- No, vidiš.

- Veš kaj, raje zamenjajva temo, je rekla.

Odkašljal se je, vendar raskav ton, ki ga je že vse jutro imel njegov glas, po tem ni izginil. Opazil je, da so se mu odvezale vezalke na levem čevlju. Odložil je slušalko na aparat in se sklonil pod mizo. Potem ko je zategnil vozec, je opazil, da je odložil slušalko, ne da bi se poslovil.

Strmel je v črni telefon. Razmišljal je, ali naj še enkrat pokliče, da se opraviči, toda že dvakrat je poklical in vsakokrat se je odzvala nekoliko razdraženo. Razdraženo, odrezavo. In svoje teže, je pomislil, se tudi nimam za kaj sramovati.

Normalna teža.

Iz sosednjega prostora je zaslišal glasbo in odšel do vrat.

- Mir, prosim, je rekel.

Kolega, ki sta šele pred enim tednom začela delati pri njih, sta začudeno dvignila pogled. Toda namesto da bi utišala radio, ki je predvajal narodnjake, ohromele v svoji neškodljivosti, sta le počakala, da se je Daniel spet umaknil v svojo pisarno.

6

Ko se je z avtom približeval svojemu parkirnemu prostoru, se je moral Daniel ustaviti in počakati. Greith, ki je očitno po novem preživel na vrtu kar ves dan, je stal na poti in se poigraval s kovinsko zalivalko.

Daniel je potrobil, Greith ga je pogledal, se zasmel, se nemo opravičil in se umaknil. Na asfaltu je za seboj pustil moker Rorschachov madež, in se odpravil do tehtnice.

Greith je počepnil pred njo z majhno stekleničko olja v roki, kakor da bi hotel moliti.

Daniel je stopil iz avta in že mu je Greith pomignil, naj pride k njemu. Daniel se je pretvarjal, kakor da mu pravkar zvoni mobitel. Na hitro ga je izbrskal iz torbe, si ga zaskrbljeno podržal ob lice in izginil v hišo.

Poleg poštnega nabiralnika je visel listek. Stopil je bliže. Kakšni idioti, je pomislil.

Očitno so se zabavali s tem, da so vodili statistiko teh nesmiselnih rezultatov tehtanja. Na listku so bila v preprosti excelovi tabeli navedena imena vseh najemnikov, tudi Gerda in Elfriede Kaiser. Gerd je tehtal 90 kil, sploh ni bil lahek. Na robu strani je bilo z roko načekanih nekaj pripomb, ki jih Daniel ni mogel razbrati. Toda takoj je prepoznal listič, bilo je reklamno pismo tiste zavarovalnice.

Razen Greitha in Gruberja noben moški v hiši ni tehtal več kot 100 kil. Iskal je svoje ime, in ga odkril; poleg njega sta stala dva vprašaja.

Kakšni norci, je pomislil.

Njegove žene ni bilo na seznamu. Oddahnil si je. Potem ko si je z roko otrl čelo, se mu je to zdelo že samoumevno. Povsem nesmiselno je, da bi si delal skrbi.

Kljub temu je pogladil zavihani listič, hvaležen in z nekoliko tresočo roko, nato pa je na njem poiskal še druga imena, ki so ga zanimala. Toliko strank je bilo v štirinadstropni hiši, nekatere so se priselile šele pred nekaj meseci, in nekatera imena mu niso prav ničesar povedala. Le nekaj stalnic je bilo v hiši, sam je sodil mednje. Greith seveda tudi. Gruber tudi. In stari Jamajčan, ki so ga vsi klicali Eric, in ki je – Daniel je s prstom poiskal ustrezno številko – tehtal 75 kil. Več bi mu jih prisodil.

- Sploh še ni popoln.

Daniel se je okorno umaknil.

- Nočejo vsi zajahati našega dinozavra, je veselo rekel Greith in si obrisal naoljene prste ob majico.

Zahajati dinozavra, je rekel odmev v Danielovi glavi, medtem ko se je vzpenjal po stopnicah in se ves čas mukoma smehljajal.

Greith se je ustavil in gledal za njim. Sploh ni gledal neprijazno.

7

Bilo je zgodaj zjutraj. Mehko kuhano jajce v rdečem lesenem jajčniku je bilo videti, kakor da bi intenzivno razmišljalo o nečem. Tih, okrogel predmet. Daniel je potrkal po beli glavi s hrbtno stranjo čajne žličke in z nohtom z užitkom odluščil lupino. Dražljivo nasprotje med trdo jajčno lupino in mehko notranjostjo mu je zbudilo tek. Medtem ko je z žličko zajemal mehko jajce iz lupine, je gledal skozi okno.

Tega jutra je rešil tri križanke eno za drugo. Rešitve so se glasile *brodolom*, *karate* in *Šri Lanka*.

Zunaj je že ves čas brbotal policijski helikopter.

Ko je Daniel s sekalcem zadel ob kavno skodelico, je opazil, da ga je strah. Ta občutek mu je preprečeval, da bi se prosto gibal. Kakor da bi bil do ramen v ledeno mrzli vodi. Kadar je pogoltnil grižljaj, je moral misliti na to, *da* ga je pogoltnil.

Ustavil se je pred ogledalom v predsobi in preveril svojo držo. Vzravnal se je in se obračal sem ter tja, njegova zrcalna podoba pa je počela isto. Nato je izgubil potrpljenje in se obrnil proč.

Rita je prišla iz kopalnice.

- Že greš? ga je vprašala.

Daniel je negotovo prikimal. Ja, zdaj gre. Toda spomnil se je, da se še ni poslovil od Lene, zato je odšel nazaj v otroško sobo in rekel:

- No, pa adijo.

Za hip je dvignila pogled.

Na poti na delo je poskušal razmišljati le o njej. Nekoč ga je premagala v šahu, ne da bi ji prepustil zmago. Takrat je imela šele šest let.

8

Naslednjega večera ga je Lena moledovala, naj gre z njo dol na vrt, kjer pečejo na žaru. Daniel je rekel Ne, ker sploh nista povabljena, vendar je Lena vztrajala. Gospod Greith da ji je pomahal z vrta. Da naj pozneje pride dol, da ji bo prihranil dober košček kotleta.

Zdaj se je že stemnilo in Lena, ki ji je bilo od mesa slabo, je že zdavnaj odšla nazaj gor. Daniel je stal v gruči moških iz hiše. Pogovarjali so se v svetlobi majhnih svetilk, ki so se prižigale na senzor. Gospod Greith jih je dal pred leti namestiti na vrt, da se ne bi ponoči spotikali. Vendar so morali zdaj vsakih nekaj minut mahati rokami in neumno poskakovati gor in dol, da jih je senzor zaznal. Verjetno se luč sploh ne bi ugašala, če bi se malo gibali, toda za to so bili vsi pretrujeni. Večina moških je pojedla veliko mesa in je pripovedovala temu primerno obscene šale.

Gospod Greith je govoril o *Spoznavni zabavi* in nove podnajemnike med seboj tolikokrat predstavil, da so naposled že na pamet izgovarjali imena drugih, ko jim jih je spet hotel predstaviti. Med prišleki sta bila tudi Gerd in Elfriede Kaiser.

Daniel se je izogibal pogovoru z njim.

Kakor hitro je luč ugasnila, je Greith mahal z rokami, poskakoval gor in dol, in moški so se smejali. Senzor je z zapoznelim pomežikom opazil prisotnost svojega lastnika. Tehnica je dobila spet svojo dolgo, tjulnasto senco, ki se je ob zidu klavrno preganila.

- Nazdravimo tvoji obilnosti, je rekel Gruber.

- Kar sebi nazdravljaj, je rekel Greith.

- O-bil-nost, je ponovil Gruber in se hihital.

Gerd Kaiser je od smeha polil pivo in si je zdaj z jezikom lizal zapestje. Elfriede Kaiser je bila edina ženska, ki je še ostala. Podala mu je žepni robček, vendar ga je zavrnil.

Čez nekaj časa je spet zmanjkalo luči. Greith je zaklel in začel mahati. Ker pa se luč ni več odzvala na njegove poskuse oživljanja, je zato naredil dva velika poskoka.

Gruber mu je divje zaploskal.

- Prekleta elektronika, je rekel Greith. Zdi se mi, kakor da je vsakič manj občutljiva.

- Pozna te že, je presenetljivo domače rekel Gerd Kaiser.

Greith jim je vsem zažugal. Zasmejali so se.

Daniela je zeblo. Potisnil je roke v hlačne žepe in stisnil pesti.

9

Moški so stali skupaj še dolgo v noč in se pogovarjali. Daniel se ni čutil več tako izgubljenega in se je zapletel v pogovor z Greithom.

- Povej, no, koliko je pravzaprav stara tvoja hčerka?

- Deset, je rekel Daniel.

- Vedno jo vidim, ko gre spodaj mimo mene, je odobravajoče rekel Greith. Meni se zdi, kakor da bi jih imela dvanajst.

- Ja, dandanes hitreje rastejo, je rekel Kaiser. To je zaradi prehrane.

- Že mogoče, je rekel Daniel.

- Mesni izdelki, je dodal Kaiser.

- Pa ne veš morda, koliko tvoja hčerka tehta? je vprašal Greith.

- Ja, pa vsi tisti dodatki, je dodal Daniel.

- Če so še veliko zunaj, je rekel Kaiser, poženejo v višave kot mlada drevesa. Moj sin je zdaj že za dva cela centimetra večji od mene, pri tem pa jih ima šele – prihodnji mesec jih bo imel trinajst.

- Ja, otroci, je sam pri sebi rekel Greith. Že prava redkost je, da lahko stehtaš pravega otroka.

- Ja, hitro rastejo, je pritrdil Daniel z nekoliko resnobnim glasom.

- Ker jim je nerodno, je rekel Greith svojemu dvignjenemu kazalcu, ki ga je držal tik pred očmi. Ko gre za njihovo težo, so občutljivi kot blazinice za igle.

Nato je spet zmanjkalo luči.

- Tako, jaz se ne bom več zganil, je rekel Greith. Delajte, kar hočete.

- Štirinajst, je glasno rekel Kaiser. Sem prej rekel trinajst? Štirinajst jih bo imel, naslednji mesec.

- Zaradi mene se lahko pogovarjamo tudi v temi, je rekel Gruber.

- Kakor hočete, je rekel Greith.

- Daj, odreši nas, je rekel Gruber in rahlo sunil Daniela.

Daniel je premaknil roke, kot letališki uslužbenec, ki želi v zraku zadržati letalo, ki se spušča nadenj. Nekaj časa je trajalo, nato pa se jih je luč spet usmilila. Moški so zaploskali. Greith je glasno vdihnil nočni zrak skozi nos, ga nekaj časa zadržal in z užitkom izdihnil.

- Čudovito, je rekel. Ste že opazili, da zvezdno nebo izgine, če na vrtu prižgemo luč?

- Pa kako tiho je, je dodal Gruber in pokazal na prazne balkone in okna, ki so bila v glavnem ugasnjena. Vsi so spali.

- Poletna noč, je rekel Greith in pobožal palmo na svoji srajci.

- Mislim, da bom šel zdaj spat, je rekel Daniel.

V stanovanju je Daniel ugasnil luč v sobah, ki so gledale na dvorišče, tako da so moški spodaj lahko videli, da je šel v posteljo. Ni hotel zganjati hrupa, zato je tako dolgo nepremično sedel v temi, dokler ni končno postal zaspan.

V sanjah se je soočil s kilometre visokim zvonikom, ki mu je igral hripave, suhe melodije, od katerih so se mu prstne konice obarvale črno.

10

Naslednjega jutra je Daniel mislil, da je vrt prazen, toda Greith, razmršen kot pes po dežju, je bil še kar tam in je vse razmetal. Ostanki včerajšnje zabave, papirnati krožniki in steklenice piva, vse je zložil na kup, v katerega je nato z vso silo brcnil. Daniel ga je previdno pozdravil. Greith mu je takoj povedal, da so ga moški po tem, ko je Daniel odšel spat, grozljivo zasmehovali, ker še vedno živi sam, brez ženske.

- No, ja, je rekel Daniel.

- Tudi jaz sem človek, je kljubovalno rekel Greith.

- Seveda.

- Morda tega nihče ne pričakuje, je vzkliknil Greith, toda tudi mene lahko kaj prizadene.

- Ah, pa saj tega gotovo niso ...

- Predvsem tisti novinec, tisti Gerd, je razočarano rekel Greith. Napihuje se, kot da bi vedel ...

- Gotovo so bili vsi le malo –

- ... koliko tehtajo otroci, je zamrmral Greith, in brada se mu je povесila skoraj do prsi. Eno roko si je spet položil na majico. Tako je nekaj časa ležala tam in prsti so neodločno begali sem ter tja, nato pa je roka nenadoma planila in Daniela nežno prijela za ramo.

- Dinosaurji je treba hraniti, je rekel. Tako kot mene, tudi sam sem dinosaur, relikv iz starih časov. Iz prastarih gurmanskih časov. Tako, zdaj bova pa videla ... Saj imam prav, kajne? Obstaja meja, do koder smeš nekoga zbadati.

Brundal si je zmedeno, preprosto melodijo, medtem ko je Daniel stopil na tehtnico.

- Gotovo je tisti Gerd Kaiser pametnejši od mene, je nadaljeval, na določen način, tega sploh ne zanikam.

Daniel se ni zganil. Greith ga je z vlekel na kovinsko podlago tehtnice, toda v bistvu je zadnji korak naredil *sam*, iz lastnega vzgiba – da se ne bi spotaknil, si je rekel. Toda zdaj ga je Greith trdno držal tam gori, ja, še povečal je Danielovo težo s tem, ko ga je s težko roko rahlo potiskal navzdol. Ponareja rezultat, je pomislil Daniel in takoj popravil to misel, saj je bila

seveda neumna in bedna. Kaj ga briga njegova teža – hotel je samo dol s tehtnice. Zato je to poskusil in previdno pomigal z rameni.

- Oh, je rekel Greith in ga izpustil. Oprosti.

Kazalec je olajšano omahnil nazaj in pokazal 68 kil, njegovo običajno težo.

Daniel je bil neskončno vesel, ko je zagledal znano številko. Skoraj je že pričakoval povsem nemogoč rezultat, trimestno pošast, ki ji morda sploh ne bi bil kos. Obrnil se je in je že hotel stopiti s tehtnice – čutil je nezadržno potrebo, da bi se oprhal -, vendar mu je Greith zaprl pot. Ne nalašč, kakor je ugotovil Daniel, kajti Greith se sploh ni zmenil zanj. Greith je brskal po hlačnih žepih, končno našel tisto, kar je iskal, in podržal to kvišku: pisalo. Poskušal je pisati, vendar ni šlo, saj ni imel podlage. Papir je bil premehak.

- Bi bil tako prijazen, je rekel prijazno-neučakano, in njegova roka je zarisala polkrog.

Daniel je razumel. Tiho se je opravičil, se obrnil, tako da je Greith lahko uporabil njegov hrbet kot podlago. Na koži je začutil kratek krožni ples konice kemičnega svinčnika. Ko je bila številka naposled vnesena, je Daniel, ne da bi prižgal luč, stekel po stopnicah do svojega stanovanja.

Njegova hčerka se je ravno oblačila za v šolo. Pobožal jo je po glavi in ji zamrmral nekaj spodbudnega.

Ko je končno ležal v kadi, pod pokljajočimi kopami milne pene, je imel občutek, da se je spet enkrat za las izmuznil. Pozneje je poklical v pisarno in se tolikokrat opravičil, dokler mu niso zagotovili, da ga ne potrebujejo nujno.

11

Daniel je odprl oči. Sanjalo se mu je, da vidi, kako njegova senca straši nad vrhovi borovcev. Sedel je na sedežnici in se približeval vrhu gore, iz katere je molelo ogromno središče za obiskovalce.

Medtem ko je razmišljal o čudni podobi iz sanj, se je oblekel, ne da bi pomislil, da je danes nedelja. Šele ko je njegova leva roka potonila v hladni rokav suknjiča in se mu je zapestna ura za hip zataknila ob podlogo, je opazil medli pramen svetlobe, ki je prihajal iz otroške sobe. Zaveso so bile še zagrnjene. Njegova hčerka je še spala – z dlanjo se je udaril po čelu, z opravičujočim se nasmeškom si je slekel suknjič in ga obesil nazaj na obešalnik.

Daniel je odšel v kuhinjo. Stoli, masivna kuhinjska miza, strojček za rezanje kruha, osamljena skodelica kave – zdelo se je, kakor da vse še spi. Le on je bil buden.

Zakaj je sploh takoj zgodaj vstal? Ob nedeljah je bil sicer vedno zadnji in se je jezil, če ga je karkoli odvrčalo od tega, da bi lahko nekoliko dlje ostal v postelji. Srce mu je razbijalo brez razloga.

Zunaj je deževalo.

Ponovno se je oblekel in odšel na vrt.

V zavetju starih dvoriščnih vrat je opazoval pršenje dežja, nato pa je, ne da bi odprl dežnik, stopil na prosto in dovolil, da ga dež zmoči. Tehtnica je stala na dežju, pršil je na njen zaobljeni okrogli obraz in mehčal tla pod njo, da si lahko upal, da se bo kmalu ugreznila v tla.

Videl je, da se je nekaj spremenilo, in priprl oči. Toda slika se ni povsem izostrila in moral se je povsem približati. Nekaj je bilo drugače, toda ni takoj prepoznal, kaj je to bilo. Tehtnica je stala tam, kot vedno, široki urasti obraz je grozeče boljčal v nič in masivno telo se je zdelo težko več ton, kakor da ga ni mogoče premakniti, kot nihalo, ki se je ustavilo pred mnogimi desetletji.

Je čez noč morda nekoliko zrasla? Ne, to ne.

Daniel je sprva pomislil, da so krive njegove oči, nato pa je videl: Tehtnici je nekaj manjkalo. Bilo je uho, levo – urinemu obrazu z gospodovalnim, migetajočim kazalcem v sredini je dejansko manjkalo levo uho.

Postalo mu je vroče. Nobenih zavor več, je zmedeno pomislil.

Z levico si je šel čez čelo in opazil, da se je začel potiti. Stopil je bližje k tehtnici, da bi si natančno ogledal spremembo. Kjer je bila prej nameščena avtomatika za kovance, s katero si tehtnico lahko obudil v življenje, so zdaj zevale tri črne luknje za tri vijake, ki so verjetno že davno končali v smeteh.

Njegova desna noga je zbrala pogum, stopila je naprej in poskusila. Kazalec, čudno lahkoten in osvobojen, je ob prvem dotiku veselo poskočil, kakor da bi ga držala nevidna nitka.

- Daniel!

Njegova žena je pogledala skozi okno, njen obraz je izražal nedolžno začudenje in presenečenje, neobremenjen nedeljski obraz. Tega ni mogel več prenašati, zato je rekel:

- Zapri okno!

- Zakaj? Kaj pa je?

Bila je brez sape, je opazil. In iz nekega razloga tega pogleda ni več prenesel in zato je zaklical:

- Zapri! Zapri!

Krilil je z rokama, da bi jo prepodil. Toda ostala je tam, kjer je bila, le da sta se izraz na njenem obrazu in drža telesa spremenila.

Daniel je čutil, kako se pogledi celotne soseske zbirajo na njegovem levem licu, kot na konkavnem zrcalu. Koža ga je pekla. Z eno roko si je zakril levo polovico obraza, se obrnil in dvignil majhen kamen, ki se je pripravno namestil poleg njegovih umazanih copat. Okno z obrazom njegove žene se je zaprlo še ravno pravi čas, toda kamen ni zadel niti šipe, temveč se je z raskavim zvokom odbil od zidu. Daniel je nato v zavetju barvno razporejenih smetnjakov, na pol po trebuhu, na pol po kolenih, začel iskati veliko večji kamen.

Übersetzt von Amalija Maček